

[Aase Olesen]

Alle andre partier i dette folketing er udelukket fra at have nogen mening om, hvad der skal foregå i amsankenævnene. Vi har ønsket at styrke det juridiske element i amsankenævnene for derved at markere, at man ikke dér skal tage politiske afgørelser; man skal ikke dér foretage vurderinger af skønne, som er lagt ud til de sociale udvalg i kommunerne.

Det er altså det, socialdemokraterne har opnået. Man har været så bange for at få styrket det juridiske element, at man har taget sit eget forslag om at udvide klageadgangen med hensyn til hjemmehjælp tilbage. Det er det, jeg mener, når jeg skriver i mit betænkningssbidrag, at man ikke vil stå ved sin egen politik. Jeg ved ikke, hvordan man skal betegne en sådan fremgangsmåde. Det kan være, at socialdemokratiet slet ikke mente det ændringsforslag, man først stillede. Det kan være, at man regnede med, at det skulle det radikale venstre have skældud for at stemme ned. Jeg må bare sige, at man dér gjorde regning uden vært. Det er sørgeligt; jeg ved ikke, hvad det er for en mærkelig demonstrationspolitik. Enten må man mene det, man stiller som ændringsforslag, eller også må man ikke mene det. Under alle omstændigheder må vi sige, at det simpelt hen er dårligt politisk håndværk at stille et ændringsforslag, som man derefter er nødt til at tage tilbage for så ringe en betaling som at undlade en styrkelse af amsankenævnens juridiske indsigt. Det synes jeg nok er en ringe form for politik. Jeg forstår egentlig ikke, at socialministeren er gået med til noget så dårligt.

Jeg er ked af at høre her, at fremskridtspartiet i den grad har fået vind i sejlene. Jeg går ud fra, at det er det, man mener med, at borgerne skal behandles ens over hele landet. Ja men ved fremskridtspartiet og flertallet da ikke, at netop amsankenævnene, som man nu begrænser klageadgangen til, afgør tingene meget forskelligt, muligvis endda noget tilfældigt? Det ved man jo, det er der mange ting der tyder på, når vi læser de undersøgelser, vi har fået forskellige steder fra.

Jeg synes, at hele udviklingen i denne sag viser, at sagen havde været bedst tjent med at blive taget af bordet og afvente et sagkyndigt udvalgsarbejde. Og jeg hører her, at formanden for socialudvalget også siger, at det er vigtigt at få det udvalgsarbejde i gang. Ja

men man stemmer jo for at begrænse klageadgangen, inden man har undersøgt, hvordan systemet skal indrettes. Det mener jeg er urimeligt. Enten må man tage konsekvensen og afvente denne undersøgelse, eller også må man sige: vi ved bedre herinde.

Vi ønsker ikke at medvirke til dette lovforslag ved tredje behandling, hvis regeringen og socialdemokratiet får deres ændringsforslag igennem. Så mener vi ikke, at vi har styrket borgernes retssikkerhed. Så mener vi billedlig talt, at man har slået termometret i stykker i stedet for at kurere patienten.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Ingen har anfægtet skønsmæssige afgørelser i sociale sager, men hvorfor i alverdens riger og lande skal en juristhjerne være bedre til at skønne i en social sag, i en menneskelig sag, end f.eks. folkevalgte? Det er den naturligvis ikke. Hvis det havde været en klar og letforståelig lov, hvor det var et spørgsmål om at finde ud af noget teknik, så kunne man sige, at en paragrafhåndværker, en paragraftekniker kunne være anvendelig, men det er jo ikke det, det drejer sig om her. Her drejer det sig netop om at vurdere nogle menneskelige situationer. Derfor er fru Aase Olesens argumenter helt i skoven, men det er jeg ikke forbavset over.

Jeg skal sige til socialudvalgets formand, fru Yvonne Herløv Andersen, at det er rigtigt, at jeg mener, at der er meget reaktionært i sociallovgivningen. Jeg skal gerne forklare, hvorfor jeg mener det.

Se, når man afsætter et vist antal milliarder kroner til sociale ydelser i dette samfund, så er det reaktionært at bruge så stor en part af de sociale budgetter til høje lønninger til behandlere, at der næsten ingenting bliver til det, det drejer sig om, nemlig socialhjælp. Det er dér, det reaktionære kommer ind. Det er derfor, fremskridtspartiet gang på gang har sagt og stillet ændringsforslag om, at de sociale budgetter skal bruges til socialhjælp i stedet for til gigantiske lønninger til behandlere og til flotte kontorer rundt om i de sociale paladser, hvor de svage kan få lov til at ligge på deres knæ og trygle om hjælp. Det er netop situationen, og derfor er der altså en reaktionær islæt i bistandsloven og hele systemet.